

GƏNC ŞAİR ELNURUN YUXULARI

«Həsət dolu düşüncələr» kitabında (2017) İnsan, həyat, təbiət və yurd duyğuları

«Şair, nə incədir rübübün sənini»
Səməd Vurğun.

Bütün hallarda poeziya nə qədər «hayatın bir parçasıdır»sa, bir o qədər də müəllifin yaşama, başqa şəxsi, tərcüməyi halıdır. Bu fikir «Dədə Qorqud kitabı»nın yaradıcısına, Nizaminin «Xəmsə»sinə, Homerin «İluada» və «Odyssey»sinə... və müasir ədəbi simaların yaratdıqlarına münasibətdə də təsdiqlənir. Bir sözlə, poeziya şairin dövrünə münasibəti, hissləri, həyəcanları, həyat-cəmiyyət haqqında düşüncələri, təbiət və insan bağları, zaman-tarix, bu gün və gələcək - qonaqlarıdır.

...Və nə yaxşı ki, forma, ifadə tərzini dəyişsən də, poeziyanı yaradan bu əzəli və əbədi amillər öz yerini başqa heç bir tələbə güzəştə getmir.

...Və yenə nə yaxşı ki, müasir gənlikdə insanın insanlığı çevrəsində qoruyun, onun yirticiliyə doğru yolunu başlayan və eləcə də, onu mələkliyə səsləyən əzəli və əbədi dəyərlərə sadıq qalır.

Bizim «Kredo»çuların ədəbi çevrəsində formalaşmış bir çox gənclərin yaradıcılıq yolu fikrimiz təsdiq üçün bəs deyildir: Elçin Kamal, Vüsal Nur, Yeqzar Cəfəri, İltimas Səməni, Orxan Camal, Günay Dağlı... və bir çox başqalarının adlarını çəkməyə ehtiyac yoxdur. Onların hər birini bizim ədəbi zamanlarımızı öz yaradıcılığı ilə doğruldub. Bu sırada artıq özünün ilk kitabı ilə oxucularının gözlünə inamla gəlmiş Elnur Qərarinin adını məmnuniyyətlə çəkirəm.

Poeziyaya «mən şair olacağam» iddiası ilə yox, özünün təbii hissləri ilə gəlmiş Elnur Qərarisi sanki sözü axtarırmış, ona diqqət olunanları yazır. Və bu zaman ruhunda, varlığını özünə yer almış əvəz etibarli mənbəyə əsaslanır. Bu mənbə onun yaddaşı və yaddaş üzərində bərqərar olan təfəkkürüdür.

Deyərlər ki, nəvələr
Yamanca şirin olur.
Nəvələr məhəbbət
Övladdan dərin olur.

Bələ bir məhəbbəti
Anamda görmüşəm mən.
Nəvələrin qeydinə
Qalandı görmüşəm mən.

İlk baxışdan adı, sıradan sözlərdir. Özü də hələ gəncdir. Nəva boy-buxununu görməyib öz həyatında. Amma müşahidə ona imkan verir ki, deyilənlərin həyatda təsdiqi görsün. Uşaqlar üçün yazılan şeirdir, böyüklər (babalar, nəvələr) üçün də kövrəkdir. Yaşamağın şirinliyini insana da dözür, insanı yaşamağa çağırır səsi bu iddiasız misraların ruhundan aydın eşidir.

Hansı babamın, hansı nononin üzünə tabəssüm, gözlərinə işiq gəlməz: «Nəvə qızı, oğludu, nəvə şirin nağıldır; nəvə şəker, noğuldur nonələrin gözündə...» bu sözləri eşidəndə. Bu poeziyanı həyatla bağlılığı, şeirin həyatdan gəlişidir.

Elnur Qərarinin birca misrasına süğünən poetik enerji bəzən o qədər güclü olur ki, bütöv bir poetik mənzərə oxucunun gözləri önündə canlanır:

«Bura bizim kəndə nəcə bənzəyir»
Təbiətin ürək titrədən, könül oyanadan
güşəsində öteri dünyəvi hissələr əsiri
olmayan şair «bir yaz günündə» dağlar qovun-
dandakı obanın təbiətini, onun
«gözündəki nazı görüb», «suyundakı buz
duyub» əlindən alınmış kondini düşünür.

Elnur bir hiss və həyəcanla cəlqəşir ki, onun
ruhunun sızılması, həsrəti, yangısı səsini
eşidilərin hamısını sarsdır.
Yaxud:
«Qartal, götür məni qanadlarına
Apar məni Qarabağa, dolandır, götür».

Böyük Səməd Vurğunun gənc Adil Babayev haqqında yazdığı və zamanın təsdiq elədiyi hökm yada düşür:
«Şair, nə incədir rübübün sənini».

Düşünürəm ki, bu hökmü də indi Elnurun «Qartal» obrazına güvəncə, elə onun özü üçün də vermək olar.

«Gözüm o yerləri mən qarış-qarış,
Öpüm torpağını, öpüm daşını.
Öpüm vətənimdə kimsəsiz qalmış
Mən qorib atamın məzar daşını».

Elnur inciməz, mən burada «qorib» sözünü şəhid sözü ilə əvəzləyirdim. Bu həqiqətən doğru bir həyatdır, şəhid oğlunun şəhid ata qarşısında söz borcudur.

Əlbəttə, istedadsız adəmin əlindəki qələm heç bir sözü cızığa getirə bilməz. Övsünçü ilanı (təbiəti) bilmirsə, onu özünə tabe edə bilməyəcək kimi, söz də istedadsızın çağırışına gəlməz.

Həmişə deyirəm ki, istedad, müşahidə, təfəkkür (elm) - bu triadını yaradan təofərlər poeziya sarayını qurmaq üçün vacib sütunlardır. Elm (təfəkkür) olmadan yazılan şeir dərinlik kəsb edə bilməz. İncilər isə dərinliklərdədir. Füzulünün fikirlərini cüzi improvizə ilə xatırlamaq yerinə düşür: Elnur şair bünövrəsiz divar kimi-dir, bünövrəsiz divar da etibarəsiz olar. Yaxşıdır ki, Elnur Qərarisi yüksək hazırlıqlı - hüquq ixtisası üzrə universitet təhsili alıb - gəncdir.

Bütün bunlar onun özünü ifadə üçün vaxt və hazırlıq baxımından ehtiyat imkanlarının göstəricisidir. Onun gələcəyində mənə xüsusi bir inam doğuran tərəfini də qeyd etmək istəyirəm. Bu da onun çox sağlamlıq bir həyat düsturu ilə yaşamaq tə-

zidir. Onun zəngin mənəvi aləmi ilahi bəhşilə göz oxşayan zahiri ilə tam hamahəngdir. İndi cəmiyyətin balasına çevrilən içki və siqaretdən də uzaqdır. İnanıram ki, dində də sağlamlıq mənəvi mühtitini qoruyar, fanatizmədən və mövhumatdan uzaq olar. Qayıdıram, yenə gənc şairin müdübə ohatəsinə. Bu zaman onun yuxu obrazına burada ayrıca münasibət yerinə düşür. Yuxunun sirli aləmi yazıçıların (şairlərin, nasirlərin, publisistlərin, dramaturqların), rossam və heykəltəraşların, hökmlərin, psixoloqların... Tədqiqat obyektini öhb. Yuxunun sirli mahiyyətini ən çox yaxşılaşdır, zənnimcə, Ziqmund Freydidir. Yuxu bir çox problemlərin həllində axtarıclar üçün açar olub.

Yazıçılar üçün də obrazların taleyi ilə bağlı hökmlərin yuxuda aşkarlandığı məqamlar da deyil.

Qarabağ işğal olunanda Elnurun 13 yaşını vardı. Bomba altındakı işğal faciəsini, atasının - düşüncü höküm Qaçay Baxış oğlunun şəhidliyini də yəqin ki, unutmayıb. Və bütün bunlar onun əsas yaddaş bazası, bünövrəsidir. Bu özü də tez-tez qayıdır. Özü də osason yuxularında qayıdır: «Bu gecə yuxuma gəlmişdi atam».

Oğlunun özü yaşda atanın ağarmış saçaqalla, qışqon qocalmış gərəkəmdə gəlmiş çox mətləblərdən xəbər verir. Ancaq bu mətləblərdən biri, bəlkə də, birincisi oğlunun yaddaşında atanın zamanla birgə böyüməsidir. Süjetli şeirdir. Yuxuda əsir düşən oğlu azad etmək üçün gələn ata yurdun özü kimi görünür. Yurd burada canlıdır. İnsanın özüdür:

«Son dəfə görəndə nə saç ağdı,
Nə də ki, baxış beləcə qəmgin.
Ondan ayrılanda başa oğlamsa da
Atamla bir yaşda olardım yaqin».

Burada yuxudakı ayrılıq nəzərdə tutulur. Birca fərq atanın əsirlikdə qalan məzarlıqdakı ömrünün əsrlərə, zamanlara bərabərliyidir.

Elnur Qərarinin yuxu eposunun obrazları təqribən belə təsnif etmək olar: əbədi ayrılıq doğmaları yuxuda görmək, yurdların, kəndlərin, bulaqın, çığırın yuxuda qayıdışı... və əlbəttə ki, bütün Qarabağın qara yuxuları, bir də tarixin yuxularında canlanması.

Bir şair ömrünü bas edəcək yaşantılar, mövzu əhatəsi, obrazlar silsiləsi...

Bir də Elnur günümüzün şairidir. Müasir həyatın çal-çağırılı, gur işıqlı, olvan reklamı aləminin arxasından görünən təzadlar, kapitalin demir dabanları altında inləyən insanların faciələri... onun söz-kəğız, qələm əlindən kənarə deyil.

Ovdları tərifəndən unudulan bir qocanın dərvi vətənin gənc şairini sarsıdır, demək, söz borcu, söza sadaqət borcu... bir çox borclar hələ unudulmayıb.

Elnur Qərarinin «Qarabağ» redifli şeiri onun gələcəkdə yaradacağı «Qarabağnamə»nin başlanğıcı - proloqu təsirini bağışlayır:

«Könülüm həsrətindən qübar bağlayır,
Harayla qoynuna çağır, Qarabağ.
Anam tənha qalıb, anam ağlayır,
Göz yaş qəlbimi yaxır Qarabağ».

Sənsiz yetim qaldım axır, Qarabağ».
Atasını Qarabağ müharibəsində itirmiş gəncin yetimliyini sən demə, ata itikisi ilə bağlı deyil, ən faciəli yetimlik itirilmə torpaqla, işğal olunmuş yurdla gəlmiş. Bu yerdə gənc şair səngərdəki əsgərlə bir cərgədədir:

«Ügründa can verdi nəcə-nəcə ər,
Fəryad et, nalə çək, bağır, Qarabağ
Günəş də utanır çıxmağa səhər,
Utana-utana çıxır, Qarabağ».

Sənsiz yetim qaldım axır, Qarabağ».
İnsanların əvəzinə yetimlik utanmağı Elnurun özünəxəş görürüdü. Böyük faciənin misralara sığması müəllifin düşüncə imkanlarından xəbər verir:

«Üroyim döyünür hər an səninlə,
Həsətin ölüməndə ağır, Qarabağ.
Sənəmə dağ çəkdin öz əllərinlə,
Qalmışam kimsəsiz, fağır, Qarabağ.
Sənsiz yetim qaldım axır, Qarabağ».

Atam qəmgin-qəmgin soyuq məzardan
Yollara boylanır, baxır, Qarabağ.
Ölüb diriliyəm yüz yol əzabdan,
Utanc üroyimi sıxır, Qarabağ.
Sənsiz yetim qaldım axır, Qarabağ».

Ata ilə birləşən, qovuşan Qarabağ müəllifin, həm də tale yazısıdır. Görünür bu yazı Elnurun əbədi mövzusu olaraq qalacaq. Yalnız işğaldan azad olunan Qarabağ toronunm motivi dəyişə bilər.

«Duma obrazı tarixən ədəbiyyatımızda həsrət, qəriblik ovqatı daşıyır. Korğulu da kövrəlib dolanda, yurdndan ayrı düşəndə durnalara üz tutur, duyğularını, hisslərini qarqlatıran, qorib-qorub çıxan, uzaq yollar kəson quşlarına bölüşür. Vidadi, Vaqif, Zakir... Vurğun... bu yol müasirlərimizə qədər gəlib çatır. Elnur Qərarisi də könül duyğularını durnalara əmanət edir:

«Siz ey, səf düzülən durna qatarı,
Yenə yol almızsız vətəno sarı.
Ziyarət eləyin qərib diyarı,
Bizim el-obaya salam söyləyin!»

Orda insan ömrü sanki nağılımış,
Əllərin harayı-hayı boğulmuş,
Həyəti-bacayı uçub dağılmış,
Doğma yurd-yuvaya salam söyləyin!»

Uçun dərəsindən, aşın dağından,
Yaşıl çəmənəndən, haq yaylağından,
İçib ağlögüzlü buz bulduğundan,
Torpağa, havaya salam söyləyin!»
Göndirilən salam durnalara əmanət olunan şair üroyüdür. Bu yaralı ürək məlhəminə o yerinə yetən salamla tapa, ovuna

bilir. Bəzən deyirlər ki, müasir ədəbi gəncliyi Qarabağ düşündürmüş. Amma Elnur Qərarini oxuduqca inanırsan ki, nəinki düşündürmüş, o eləcə Qarabağla nəfəs alır. Qarabağa yaşayır. Hər vohlə doğma yerlərlə olaqeni kosmir. Lap ümid bir durnadan göndirilən salama qalınca, bu da az deyil. Əslində, ədəbi sözümlərin Qarabağ savaşı üçün ən birinci missiyasını yaddaş. Qarabağ yaddaşını hiyf etmişdir. İndiki halda biz hələ Qarabağı itirməmişik. Çünki yaddaşımızda Qarabağ canlı olaraq yaşayır. Nə vaxt yaddaş Qarabağdan imtina edəcəksə, onda Qarabağı itirmiş olacağıq. Bu mücadilədə sözün savaşı gücü əsasdır. Elnur kimi ədəbi gəncliyin öz həmyaşıdlarına dedikləri isə xüsusi əhəmiyyət kəsb edir. Elnur Qərarinin poetik yaradıcılığı elə həm də Qarabağın poetik xərətisidir. Bu xərətədə görünlərin bizi kədarlənədir, lap ağlarda bilər. Ancaq şair yalan ovqat üçün sünü sadlıq ladlarından istifadə etmir. Mövcud mənzərəni olduğu kimi, qəlbimizə yarasala belə, ən kəskin ağrı ilə verir.

Şairin bu il Şuşanın işğal günündə yazdığı «Şuşa» şeiri rəssam işindən biza baxır. Özü də iki rəssam işindən. Birində həqiqətən Şuşanın bu gününü çəkmış bir rəssamın işindən söhbət gədir. İkinci rəssam isə şairin özüdür:

«Bu gün bir rəssamı gördüm mən sənin,
Nəcə də saralıb gülün, çəmənin,
Nə yaman küskünsən, qərib vətəniyi
Qalmışam qüssəylə, qəmlə baş-baş!»
Sənə əsir olmaq yarasıdır. Şuşa!

Qoruya bilmədi səni nədanlar,
Vətən torpağı bölüb satanlar.
Qoynunda doğulan körpə fidanlar,
İndi həsrətinlə dolurlar yaşar!

Sənə əsir olmaq yarasıdır, Şuşa!

Yolumuz bağlanmış, gələ bilmirik,
Qoynunda can verib ölə bilmirik,
Danışa bilmirik, gülə bilmirik,
Bahatımız dönüb əbədi qısa!

Sənə əsir olmaq yarasıdır, Şuşa!»
Burada artıq rənglər söza çevrilir. Tarix əvvəlcə rəng alıb, rəng verir, sonra söz olur, misralara dönür. Ləvhələr gözli-rəngimizin öndə dəyişdikcə varlığınıza dar ağacı qurur, etirafılır, özünü itihamlar və mənəvi itiharı... Ölə bilməmək itiharı. Bu da Elnurun mövzuya vərə bildiyi orijinal sonda. Amma bu sonluq aydılcı, səfərbərdicə bir yük daşıyır. Gücə dönüşünə inarı aşılayır.

Bir vaxt Şuşada doğulub, ancaq demək olar ki, Şuşanı görə bilməyən oğlaq dolur və bu gərə dolmanın özü də ağırılıqla dolu ağrı yükü daşıyır.

Şair Qarabağla - Vətən, Qarabağ yaraları ilə millət arasında bir Şuşa körpüsü qurub Şuşa şeirində. Körpülər isə süklüta olsa da, həmişə insanlar çağırır; gəl keç, muradına yetmək istəyirsən,so, bu körpüdən keçməlisən.

«Hələlik «Qartal» şeirində bizimlə, dünyamızla və qəlbinə münis olan Qartala onun kövrək, yaralı qəlbini çirpətlərini eşidir və biz də onunla birgə kövrəlirik:

«Qartal, o yerlərdən asta keç, molar,
Tələsmə çatanda sən Cəbrayla,
Əhvalım dəyişər, gözələrim dolar,
Həsərlə baxanda mən Cəbrayla».

Qartal, muradına yetir sən mənə,
Doyunca doləşim, gəzətim vətəni.
Elə ki, yetmişin sən bizim kəndə,
Qanad çək, dövrə vur, yerə sən sən də».

Bu yerdə Elnur Qərarinin «Atam səfərə gətdi» poeması haqda bir nəcə kəlmə demək istərdim.
Əsər atasına ruhən bağlı bir uşağın dilindən, səfərə gedən, ancaq qayıtmayan atı haqqında çox kövrək, qəmli bir nağıl dili ilə danışılır. Bəli, məhə yazılır yox, məhə danışılır. Misralar təbii axarla elə məntiqi ardıcılıqla, hərəratı bir duyğu ilə gəriyə dönməyən yolun taleyini yaşayır.

(Davamı 12-ci səhifədə)

(Əvvəli 11-ci səhifədə)

Ona görə yaşayır deyirəm ki, burada hər bir misra canlıdır;

*«Bir səhər evdən çıxıb,
Atam getdi səfərə.
Çox gözlədim yolunu,
Axşam oldu gəlmədi,
Gecə oldu gəlmədi.
Az qalırdı səhərə,
Qayıtmamışdı hələ.»*

*Pəncərənin önündə
Dayanmışam səhərdən.
Gözləyirəm yolunu,
Atam dönmür səfərdən,
Boğuluram qəhərdən.*

*Səhərəcən yatmadım,
Dan yeri söküləndə
Küləklər verdi xəbər.
Kaş ki, bitməzdə gecə,
Açılmazdı bu səhər.
Özü ilə barabər
Gətirdi qara xəbər!
Gətirdi qara xəbər!»*

Poema şairin poetik aləmində dünya modeli qurmasıdır. Burada həyat bütün əlvanlığı ilə görünməlidir: Sevgi də, həsrət də, ayrılıq da, vüsal da - ağ da, qara da... «Atam səfərə getdi»

möhtəşəm saraya qədəm qoyardıq. Qərar kəndinin dibində, kiçik dağ çayının sağ yanında Qərar ocağı vardı; saf niyyətli insanlar həmin ocağa salam verməyi özlərinə boric bilər, buradakı buz bulaqdan içməklə canlarına şəfa alardılar. Elnur belə bir yurdun övlətidir. Heç vaxt yaddan çıxmıyacaq belə bir yurddan övladı olmaq da qürur gətiricidir.

GƏNC ŞAİR ELNURUN YUXULARI

poeması Elnurun poeziyada təbii imkanlarına (istedadına) ən yaxşı ədəbi faktır.

Əsərin son bəndləri də müharibə dəhşətlərinin yaddan çıxmıyan mənərəsini bir daha yaddaşa diqtə edir:

*«Anam vaxtsız itirir
Ən yaxın siradışını.
O, son dəfə atamın
Tumarlayır başını.
Ömür-gün yoldaşımı
Göndərir son mənzilə.
Ardından gilə-gilə
Axıdır göz yaşını,
Qucaqlayır başını.»*

*Mən də qalib bir küncdə,
Olanları bayaqdan
Seyr edirəm sakitcə.
O dəhşətli mənərə
Gözümdən getmir hələ.
Qardaşlarım ağlayır,
Gözlərdə yaş çağlayır.
Amma kiçik qardaşım
Bunu dərk etmir hələ.
Hey baxır gələnlərə,
Hey baxır gedənlərə.»*

*Atam getdi səfərə,
Çiyində boz çantası.
Atıldı səngərlərə,
Yüzlərlə əsgərlərə
Yardım etdi, yetişdi.
Qurtarmaqçın zülümdən,
O, qorxmadı ölümdən,
Səngərlərdə düz getdi,
Sonda canından keçdi.»*

Zənnimcə, «Atam səfərə getdi» əsəri ayrıca poema qrifli ilə işarələnməli, kitabda ayrıca yer almalı idi. Bəlkə də bu yanaşma kiabin da adını özündə işarələyə bilərdi.

«Həsət dolu düşüncələr» bu günlərdə «Vətən» nəşriyyatında 3 sayılı Bakı mətbəəsində nəşr olunub. Görkəmli nəşir, ilk poliqrafçı alimimiz, yazıçı və jurnalist Şəddat Cəfərovun kitab gözəlliyi ilə bağlı münasibəti formada görünür. Redaktor və ön sözü müəllifi istedadlı nasir Nəriman Mahmud keçmiş şagirdinin yazıları barədə isti, hərarətli fikirlər söyləyib. Ustad sənətkarımız Ənvər Əhməd də ədəbiyyatımıza yeni gələnlərdə istedadın ədəbi gəlişini qutlayır.

Elnur Qərarı (Şahmarov Elnur Qaçay oğlu) Cəbrayıl rayonunun Xələfli ərəzi nümayəndəliyinin Qərar kəndində 1980-ci ildə - səhiyyə işçisi ailəsində doğulub. Qərar kəndi Cəbrayıldan üzü yuxarı meşələrin başladığı, buz kimi soyuq dağ bulaqlarının çağladığı yerdə, dağların qapısında idi. Bu kənddən keçməklə dağlar adlı

Onun atası müstəqil Azərbaycan ordusunda ilk ağ xalat geyən tibb işçilərimizdən idi. Ağır döyüşlərdən keçmişdi. Və həmin ağır günlərin birində... Gənc yaşından ağsaqqal, ağayana, özünə yaraşan müdrikliyi vardı. Yeri gəlməşkən, Elnurun atası Qaçayla mən 10 il bir partada oturmuşuq, birgə orta təhsil almışıq. Onu döyüş yerlərində, ölümün yağış kimi yağdığı məqamlarda da görmüşəm. Ağ yol, Şayaq, Sur ətrafındakı döyüşlərdə neçə gəncin həyatını xilas etmişdi. Olub ki, mənə sinəmdən geri itələyib, sən buradan da baxa bilərsən, burdan o tərəfə getmə - deyib.

Bəlkə də bu bir həkim təlimatı idi. Ancaq burada dostu, insana dərin hisslə yanaşma da inkar olunmazdır.

Bütün bunlardan sonra düşünürəm ki, Elnurun yolu, həm də atasının yarıncıq ömrünün davamıdır.

Bir neçə kəlmə də Elnur Qərarinin əhatə olunduğu əbədli mühit haqqında: gənc olsa da, ustad sənətkarlarımız Ənvər Əhməd, Oqtay Rza ilə ehtiramlı münasibət saxlayır. Keçmiş müəllimi, yazıçı Nəriman Mahmudla sanki müəllim şagird müqəddəsliyini qoruyur. Bədii qiraət ustası Ağalar Bayram, gözəl şairimiz Ramiz Qusarçaylı ilə dostluq, radio publisisti-şair Məhəddin Əsgər, Eldost Bayram ədəbiyyatşünas Yaqub Mail ilə ədəbi-mənəvi dostluq onun sağlam özüllər üzərində boy artımından xəbər verir.

Elnur Qərarini lirik psixoloji, saf sevgini tərənnum edən çoxlu şeirlərin müəllifidir. Sözlərinə mahnılar bəstələnir, oxunur, xüsusi dinləyici auditoriyası da var. Klassik üslubda yazdığı qəzəlləri də gənc muğam ifaçıları tərəfindən həvəslə oxunur.

Onun şövqlə yazdığı qəzəllərindən birində belə bir beyt var:

*«Sənsiz olmuş dövrü-qış
mehmani-asitan eşqə,
Bita hicran, gələsən
fəslə-bahar gözlər ürək».*

Bir vaxt bütün hicranların bitəcəyini, yuxuların çin olacağına inanıram.

Elnur Qərarıya isə deyirəm ki, sən də inan, bir vaxt həsrət dolu düşüncələr vüsal yollu düşüncələr olacaq. O zaman, o gün səfərə gedən atalar (yurdlar) da qayıdacaq. Sənin ayrılıq ərəzinin Xudafərin üstündə vüsal şirinliyini səninlə birgə dadır. Mən görməyəm də inanırım sən o günü görürsən.

Əli Rza XƏLƏFLİ,
28.09.2017